

## Προϋποθέσεις πνευματικής ωφέλειας (Πρωτοπρ. Διονύσιος Τάτσης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 4 Αυγούστου, 2013

ΠΟΛΛΟΙ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ καυχῶνται, γιατί γνωρίζουν κάποιον ἐνάρετο κληρικὸ ἢ μοναχὸ καὶ ἐπικοινωνοῦν πνευματικὰ μαζί του.

Ἐκ πρώτης ὄψεως αὐτὸ θεωρεῖται θετικὸ καὶ μακάρι ὅλοι οἱ πιστοὶ νὰ ἐπικοινωνοῦσαν

μὲ ἐνάρετους ἀνθρώπους καὶ νὰ παραδειγματίζονταν ἀνάλογα.

Στὴν πραγματικότητα ὡστόσο τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά, γιατί ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία

αὐτὴ δὲν ἔχουμε τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα. Καὶ διερωτᾶται κανεὶς, γιατί συμβαίνει αὐτό, γιατί οἱ ἄνθρωποι μένουν ἀνεπηρέαστοι καὶ ἄρα ἀδιόρθωτοι; Ποῦ βρίσκεται τὸ ἀδύνατο σημεῖο; Τί πρέπει νὰ προσέξουν; Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ παρομοιάσει τοὺς χριστιανοὺς αὐτοὺς μὲ χέρσο ἀγρό, ποὺ δὲν ἀποδίδει τίποτα, ὅσους

σπόρους καὶ ἂν ρίξεις. Χρειάζεται προηγουμένως νὰ καθαριστεῖ, νὰ σκαφεῖ βαθιά, νὰ κοποῦν οἱ ἄγριες ρίζες, νὰ λιπανθεῖ καὶ μετὰ νὰ σπείρει ὁ γεωργός, ὁ ὁποῖος στὴ συνέχεια πρέπει νὰ ποτίζει καὶ νὰ βοτανίζει, γιὰ νὰ περιμένει τὴ σοδειά.

Κάτι

παρόμοιο συμβαίνει καὶ στὰ πνευματικά. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἀλλοιώσει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, χρειάζεται νὰ ὑπάρχει πνευματικὸς ἀγώνας καὶ ἱερὸς ζῆλος. Ὁ ράθυμος καὶ κοσμικὸς ἄνθρωπος δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ὠφεληθεῖ, ὅσες νουθεσίες καὶ νὰ τοῦ δώσει ἕνας πολυπείρος κληρικὸς ἢ μοναχός. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχει ἡ καλὴ προαίρεση, ἡ σταθερὴ ἀπόφαση γιὰ ἐν Χριστῷ ζωὴ καὶ ὁ διαρκὴς ἀγώνας κατὰ τῶν ἁμαρτωλῶν

παθῶν. Ὁ Γέροντας Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης ἔλεγε γιὰ τὸ θέμα αὐτό: «Ὅσο ἔχεις, τόσο θὰ πάρεις». Δηλαδή, προϋπόθεση τῆς πνευματικῆς ὠφέλειας εἶναι νὰ ὑπάρχει ἀγώνας

κατὰ τῆς ἁμαρτίας, μετάνοια, ἐγρήγορση καὶ ταπείνωση.

Μερικοί

χριστιανοί νομίζουν ότι πνευματική ζωή σημαίνει παθητική ακρόαση του λόγου του Θεού. Άκοῦν, εὐχαριστιοῦνται, χειροκροτοῦν τὸν ὁμιλητὴ καὶ μετὰ τίποτα ἄλλο. Καμία μεταβολή, καμία ἀναθεώρηση, καμία διόρθωση καὶ στὰ μικρὰ θέματα τῆς ζωῆς. Δὲν θέλουν νὰ διαταράξουν τὴν κοσμικὴ τους μακαριότητα καὶ νὰ κόψουν «ἀθῶες συνήθειες», ποῦ μὲ βεβαιότητα τοὺς κρατοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Μὲ

τὴν ἴδια ραθυμία μελετοῦν καὶ τὰ διάφορα πνευματικὰ βιβλία. Συνήθως γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους δὲν παίρνουν τίποτα, γιὰ τοὺς ἄλλους ὅμως βάζουν ἄρκετὰ βέλη στὴ φαρέτρα τους. Χρησιμοποιοῦν τοὺς λόγους τῶν Ἁγίων ὡς ὅπλα κατὰ τῶν ἀδελφῶν τους, ἐνῶ δὲν θέλουν νὰ ὀδηγηθοῦν στὴν αὐτογνωσία. Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πολλοὶ κληρικοὶ τοὺς χαρακτηρίζουν ρηχοὺς καὶ ἀδιάβροχους, ποῦ πρέπει νὰ δουλέψουν πολὺ, γιὰ νὰ προκόψουν κατὰ Θεόν. Ὅμως ὑπάρχουν δίπλα τους καὶ κάποτε εἶναι ἀπαιτητικοὶ καὶ ἐπίμονοι, γεγονός, ποῦ δημιουργεῖ διάφορα προβλήματα στὴν ἐνορία. Γιὰ τὴν ἀντιμετώπισή τους χρειάζεται ἀνοχή, ὑπομονὴ καὶ εἰλικρινῆς ἀγάπη, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αὔριο ἴσως κάνουν τὴ μεγάλη στροφή.

(Πηγή: "Ορθόδοξος Τύπος", 28/06/2013)